

Ligeledes sagde det ærede Medlem for Hjerteminde at det jo var nemt at hjælpe, derved at man fra Kommunernes Side tog Hensyn til Arbejderne ved Skovning, Stenslagning, Grusharvning osv. Sa ganske vist, det vilde hjælpe, naar man tog fat derpaa med Forsynlighed, men hvad jeg bestemmer protesterer imod, er, at det skulde være tilstrækkeligt til at afhjælpe Nøden. Det kunde maaske have været tilstrækkeligt for en halv Generation tilbage, men nu for Aiden er der i de Egne, hvor der er en stærk Befolkning, saa mange Hænder om disse Arbejder: Grusharvning, Stenslagning og Skovning, hvor der er Skove, at jeg er overbevist om, at det paa ingen Maade vil kunne afhjælpe Nøden. At jeg vilde fremsætte denne Protest mod det ærede Medlem for Hjerteminde, er en af Grundene til, at jeg har taget Ordet. Men nu siger det ærede Medlem videre: Hovedsagen, Pointen, det Nye, men ogsaa det Jarlige ved denne Sag er Lovforslagets § 6, dette System, at vi fra Statskassens Side skulle hjælpe til at søde Arbejderne. Sa, derved det skulde føres ud i sine allernedste Konsekvenser, kunde jeg heller ikke følge med, men et Stykke længere end det ærede Medlem for Hjerteminde kan jeg ganske vist gaa. Vi behøve slet ikke at tage det fra en politisk Side, vi kunne jo tage det fra en rent menneskelig, human Side, og saa siger jeg, at naar Forholdene ere saa — og det maa de Herrer lade staa, hvormange Fortolkninger de end kunne komme med — at vi have en høist uretfærdig Skatteordning her i Danmark. . . . (Stemmer: Nei!) So! Statistisk Labelværk oplyser altfor tydeligt, at Smaafolk og Mellemklasserne svare en usforholdsmæssig stor Stat. Naar vi da fylde Statskassen paa den Maade, og det derfor, som det jo i dette Dieblit Gud ske Lov er Tilfældet, bugner af Penge, kan jeg ikke sige Andet, end at det fra et rent humanit Standpunkt vil være naturligt, da der er kommet og kommer saamange Penge ind, og vi ikke kunne blive enige om at faae Indtægterne omlagte paa en efter vor Mening retfærdig Maade, at vi, som her foreslaet, tage en lille Kjennde af Byrden bort fra Kommunerne og det jo ikke uden videre. Dette Nye talter jeg de ærede Forslagsstillere for; det er netop det ene og store Gode ved denne Lov, at vi ville komme til at gjøre lidt Ret for den Uret, der er lidt. — Saa skulde Diskussionen om Lovforslaget endvidere være kommen ind paa at rulle Strømmebilleder op, og det ærede Medlem vilde protesterer imod den Trusel, der formentes at være fremkommen fra de ærede Forslagsstillere. Jeg opfattede imidlertid ikke det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) saaledes. Jeg forstod ham, som om han vilde sige: Naar vi have en Rigsdag her i Danmark, som skal sidde og forhandle Landets Ve og Vel, og den ikke viser, at den ogsaa paa det sociale Omraade vil tage Hensyn til de min-

dre helldigt Stillede og søge at værne om dem saa godt som muligt, uden dog at gjøre det Hele til et stort Fattighus, hvad der vist aldrig kan være det ærede Medlems Mening, saa kan det være, at den store Masse af Befolkningen en Skjønne Dag bliver kjed af os, og siger: Vi give ikke meget for den Slags Rigsdag. Det kunne vi nu ganske vist kumse af; men skjøndt jeg ikke berymmer mig af min historiske Kundskab eller Erfaring — jeg antager iøvrigt at det ærede Medlem for Hjerteminde ikke i den Henseende er videre end jeg — tror jeg dog at kunne sige, at Historien viser, at hvor der er taget et berettiget Hensyn til de mindre helldigt Stillede i Samfundet, have de vilige Samfundstilstande været længst. Dette tror jeg det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds har ment, og jeg maa saa ofte her gives Leilighed til at tale om disse Forhold, være med til at hævde dette. Jeg tror virkelig at haade de, der have Noget, og de, der Intet have, ere bedst tjente med, at vi paa en fornuftig og god Maade gaa i denne Retning. Dette er imidlertid ikke at true, men det have vi Bevis for gennem Historien og Erfaringen, at saaledes er det gaaet hidtil. Derfor forekommer det mig, at om der end maaske kan indvindes Noget mod Tidspunktet, mod Hovedpointen i Lovforslaget: Denne Vinters Arbejdsløshed osv., maa vi dog nu til at gjøre Noget for de Smaa, og ikke alene lave parlamentariske Kraftprøver, hvad enten det nu er i denne Sal eller paa Folkemøder, det forekommer det mig, at vi Alle ere bedst tjente med.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Th. Nielsen): Forslagsstillerne kunne ikke Andet end være tilfredse med den Modtagelse, Lovforslaget hidtil har faaet, og sjældig kunne vi kun glæde os ved at se, at ærede Medlemmer af Gaardmandsklassen, maaske med en enkelt Undtagelse, have filllet sig særdeles velvillige overfor Forslaget. Forslagsstillerne have ikke smigret sig med, i alt Fald ikke paa dette Trin af Sagen, at faae den meget ærede Ministers Støtte, thi vi kjennde jo hans Stilling fra ifjor; men naar han gjorde Indvendinger mod Titlen, staa den jo til at forandre, og der vil heller ikke fra vor Side være det Mindste i Veien for at lade Ordene om „Vinterens Strength“ udgaa. For Resten er jeg deri enig med andre ærede Kælere, at Vinteren slet ikke har været saa overmaade gunstig for Arbejdere for Exempel paa Landet. Altsaa skjønner jeg ikke bedre, end at Forslaget i dets Helhed er blevet ret velvillig modtaget af dette Thing, og det glæder mig, at det er slet fra den Side, hvorfra det er slet; jeg kan naturligvis ikke vide, hvad der endnu vil komme; men jeg kan ikke tro Andet, end at jeg saa nogenlunde har faaet Udtrykket ogsaa for de jordbejdende Klassers Bedkommende gennem de Medlemmer, der ere komne